

veiligheidsmaatregelen, huisvesting aan boord en aan de wal, en soortgelijke zaken, het personeel rakende, in overleg met de Contact-Commissie moet worden vastgesteld.

... Ten tweede, dat de organisatiebestuurders in de gelegenheid gesteld dienen te worden... kennis te nemen en zo nodig bezwaren in te brengen tegen alle gevallen van ontslag, plaatsing en overplaatsing benevens aanstelling van gezagvoerders en schepelingen, alsmede van weigeringen om een gegeven aanwijzing op te volgen, wijders met betrekking tot het verlenen van studie-verlof.

Ten derde, dat de organisatiebestuurders het recht hebben om voorstellen aanhangig te maken met betrekking tot de verblijven aan boord, de veiligheidsmaatregelen en de reddingsmiddelen, alsmede ten aanzien van de samenstelling der bemanning.'

De brief waarin die drie 'praktische maatregelen' geopperd werden, werd op 7 mei '43 door Kerstens aan het bestuur van de *Shipping* voorgelegd; hij gaf daarbij als zijn 'voorlopige mening, dat de naar voren gebrachte desiderata mij in algemene zin wel aanvaardbaar voorkomen, of mij althans een bruikbare basis voor de verdere besprekingen schijnen.'¹ Het bestuur was ontzet: de twee eerste desiderata beschouwde het als inmenging in directiebeleid, het tweede bovendien als een premie op queulantisme (wat zou van de in oorlogstijd dubbel noodzakelijke tucht aan boord van de schepen overblijven, wanneer elke schepeling bezwaar kon maken tegen elke gezagvoerder?) en het derde desideratum als een denkbeeld dat zonder twijfel tot een blijvende verhoging van de exploitatiekosten zou leiden. Op 10 mei ging een brief uit waarin 'deze eisen onaanvaardbaar' genoemd werden; in een bespreking met de Contact-Commissie zag het bestuur van de *Shipping* geen heil - het vroeg een gesprek met Kerstens aan.²

Inderdaad, Kerstens sprak op 12 mei met twee bestuursleden van de *Shipping*: voorzitter Hudig (die van alle bestuursleden misschien wel het felst op hem gebeten was) en Olyslager, alsmede met twee leden van het Nederlands Scheepvaart Comité die, door hun Londense collega's gealarmeerd, uit New York overgekomen waren: van Hengel en van der Toorn. Hij maakte vervolgens de afspraak dat hij het voltallige bestuur van de *Shipping* op 18 mei zou ontvangen, maar toen de tien bestuursleden ten departemente verschenen, liet Kerstens weten dat hij geen tijd voor hen had. Dit maakte, gegeven de betekenis van de zaak, een deplorabele indruk.

¹ Brief, 7 mei 1943, van Kerstens aan het bestuur van de *Shipping* (a.v., p. 270).

² Brief, 10 mei 1943, van het bestuur van de *Shipping* aan Kerstens (a.v., p. 271).